

האטריות הסוררות

כשמגישים אטריות אני שומע תמיד את אותם המשפטים.

כשרק אקח כף ליד אומרת אמא "קח כמה שתוכל לאכול!" ואבא מוסיף "עיניך תמיד גדולות יותר מהפה!" אבל אני לא מתחשב כלל. במקום זאת אני מערם הר של אטריות על הצלחת. אבל עם מזלג אחד קשה לעלות הר אטריות כזה, ולכן אני מביא לי עוד מזלג, לוקח אחד ביד ימין, שני ביד שמאל ורוצה להתחיל, כשפתאום אני שומע לחש "אנו לא רוצות שתאכל אותנו, לא, אנו לא רוצות שתאכל אותנו."

סליחה, איך זה? אטריות שמדברות, ועוד שטויות כאלה? לשם מה קיימות אטריות בעצם? הרי כדי לאכול אותן או שמה..?

זה לא איכפת לי" אני אומר ותוקף את האטריות עם שתי המזלגות שלי. אבל מה קורה אז? האטריות שלי קופצות מהצלחת, זוחלות על

השולחן, יורדות מקצה השולחן ונופלות על הרצפה.

למה אינך משגיח" נוזף אבא."

וראה איך מרחת את המפה שלי!" מיללת אמא. אבל מה אוכל לעשות כשהאטריות פשוט בורחות מהצלחת? אבל חכו! עוד אשיג אתכן!

אני גולש עם הצלחת מהכסא ורוצה לאסוף שוב את האטריות שלי. אבל איפה הן עכשיו? הנה, הן נאספו יחד בקצה השטיח. טוב, כך יהיה קל יותר לאסוף אותן.

וכבר אני רוצה לגרוף אותן לצלחת כשאני שומע את הלחש שלהן "אנחנו בכלל לא אטריות.

במציאות אנחנו ציציות של השטיח"

מה? ציציות של שטיח. אותן אינני רוצה לאכול, אפילו אם אני מאוד רעב!

אינך צריך לאכול אותן" אומרת אמא "אבל תאסוף אותן מהרצפה וזרוק לאשפה."

אני לוקח יעה ומתחיל לאסוף אותן ואני שומע שוב את הלחש "אנו לא ציציות של השטיח. אנחנו הרי

זחלים".

זחלים? אותם לא אוכל אפילו אם אהיה רעב ביותר. אבל אם הן באמת זחלים, מקומן לא באשפה אלא בגינה. ואני שופך את היעה, מלא שלשולים, דרך החלון לגינה שלנו.

בדיוק אז מתעופף בגינה ירגזי ורואה את השלשולים התלויים על שיח. לארוחה כזו הוא תמיד יחל והוא מתחיל לתפוס אותם ברעבתנות. אבל אז הוא שומע לחש "אנחנו לא זחלים, אלא חתיכות חבל קטנות." חבל? לא, ירגזי לא אוכל חבלים, אפילו אם הוא רעב! הוא עף משם בבהלה.

ואז מגיע לגינה סבא. הוא מתכוון לקשור את צמחי העגבניות לתמיכות. האם לא שמע משהו על חבלים? אכן, הנה הם תלויים על ענפי השיח תחת החלון. הם בדיוק מתאימים. הוא אוסף אותם מהשיח ואז נראה לו שהוא שומע לחש. סבא שלי קצת כבד שמיעה אבל הוא משתדל להקשיב ואז הוא שומע "אנחנו לא חבלים. אנחנו שלשולים!"

שלשולים? טוב מאוד. סבא זקוק לשלשולים באדמת הגינה כדי שיאווירו אותה והוא מתחיל להכניס אותם אחד-אחד לתוך הערוגות. אבל אלה, שלשולים כביכול, לא מתנהגים כלל כמו שלשולים. במקום להתחפר לתוך האדמה הם מתאספים ביחד.

מה זה? חושב סבא שלי? פתאום מונחים כעכים עגולים על הערוגות. והן זוהרות באור השמש, כמעט כמו טבעות זהב.

לצערנו סבא גם לא רואה כל כך טוב. הוא קורא לסבתא שבדיוק יורדת לגינה ושואל "תגידי, אני טועה או כאן על הערוגות מונחות באמת טבעות זהב?"

אבל גם סבתא לא מבינה "טבעות זהב?" חושבת "מה עושות טבעות זהב על ערוגת ירקות?" והיא רוצה לתפוס טבעת אחת כשפתאום נשמע לחש "אנחנו לא טבעות זהב. אנחנו תלתלי שערות גזורים."

טוב מאוד" אומרת סבתא "בדיוק מה שאני צריכה"

את המסמרים החלודים. כן, מזמן כבר רצה לבנות לו מחסן קטן בגינה. המסמרים יעילו, ולא חשוב כלל שהם חלודים. הוא מתכופף כדי לאסוף אותם כשפתאום נשמע לחש "ששש.. אנחנו לא מסמרים. אנחנו רק אטריות." אטריות? איך הוא יכול לבנות מחסן עם אטריות במקום מסמרים. בלתי-אפשרי! איזה מזל שבדיוק אני נכנס אז לגינה. הרי שמעתי משהו על אטריות. מובן! האטריות שלי מונחות על ערוגת הירקות של סבא. אני מתחיל מהר לאסוף את האטריות כדי שלא יבוא להן שוב רעיון שהן דבר מה אחר, ולא אטריות. עכשיו אני דוחף אותן בשתי ידי לתוך הפה. הן אולי לא כל כך טריות וגם לא נקיות במיוחד. אבל כאשר מישהו ממש רעב, הטעם שלהם עוד יותר טוב. והרי לארוחת הצהריים לא אכלתי כלום כי האטריות האלה ברחו ממני. אבל תפסתי אותן!, איזו חוצפה לברוח ממני, ולדמות לכל מיני דברים אחרים!

כדי למלא את הכריות שלנו" והיא רוצה להרים את התלתלים כשנשמעת לחשה "לא, אנחנו לא תלתלי שערות. אנחנו דג רקוב!" והאטריות שלי נפרסות על הערוגה בצורה של דג. מה אתה מדבר על טבעות זהב" אומרת סבתא" לסבא "על הערוגה מונח דג רקוב ועוד איך מסריח! פוי!" דג ישן? מאין הוא מגיע לכאן. זה רוצה סבא לבדוק בעצמו. הוא הולך הביתה כדי להביא את המשקפיים שלו. אך כשהוא מחפש אותם בבית עובר בדיוק חתול. הוא רואה דג שמונח על הערוגה ומתחיל להריח. דג! איזה מציאה! הוא רוצה לתפוס את הדג כשפתאום הדג מתפזר והוא שומע "טשש. אנחנו לא דג. אנחנו רק מסמרים!" והאטריות נעשות כבר קשיחות לגמרי, ומתפזרות על האדמה כמו מסמרים חלודים. בררר! מסמרים לא רוצה החתול לאכול, אפילו אם הוא רעב מאוד. ובינתיים סבא חוזר עם המשקפיים שלו. הוא רואה